

89. Diverse adressater

Det fremgår af bagsiden, at bogen er skrevet til Margrethe Vestager og Folketingets medlemmer, for mit ønske er politiske ændringer, og de må nødvendigvis komme fra Kommissionen eller Folketinget. Det er plan A og B. Bogen er også skrevet med andre adressater in mente, og nogle af dem får et par ord med på vejen i dette kapitel.

Hr. og fru Danmark

Jeg havde helst set, at jeg ikke havde behøvet at skrive bøger overhovedet, og at mit liv i stedet var brugt til at opbygge de filmslaraffenlande, jeg drømte om efter mine besøg i HMV, Virgin Megastore og Tower Records i London i 80'erne.

Hvis jeg kunne stole på, at Margrethe Vestager ville læse en henvendelse fra mig, var en bogudgivelse ikke nødvendig, men på baggrund af Kommissionens manglende interesse i at behandle mine klager fra 1989 og 1993 og oven på dens støtte til FDV, da retssagen i 1997 omsider nåede EU-Domstolen (side 342), er det svært at tro, at Kommissionen vil gøre en reel indsats for at få Fællesskabet til at fungere, når det gælder frihandel og opdelingen af det indre marked.

Det er lige så svært at fange politikernes interesse. Det fremgår af bogen, at jeg siden Kulturministerets manipulerede forslag om udlejningsmonopol til FDV med mellemrum har henvendt mig til politikerne, men bortset fra enkelte reaktioner fra de politiske yderfløje har politikerne været ligeglade. De regeringsparate partier på begge sider af midten synes at have samme berøringsangst for emner, der er kontroversielle eller kræver, at de tænker selv. Eller også har de over en bred kam fuldstændig opgivet at forstå immaterialretten og fatalt overladt den til folk som Johan Schlüter, Mogens Koktvedgaard og Peter Schønning.

I princippet burde det være pressens opgave at kontrollere magthaverne, og her tænker jeg lige så meget på domstolene som på politikerne. Det kan diskuteres til dommedag, om medietavsheden over for de store økonomiske forbrydelser er et resultat af pressens sløvhed eller Johan Schlüters evne til at bilde hvem som helst hvad som helst ind, men faktum er i hvert fald, at den samlede presse har forholdt sig tavs, når det gælder Johan Schlüters forbrydelser mod videoudlejerne og den danske befolkning. Der er heller ikke megen lyst til at afsløre korrumperte dommere. "Når retten har talt, er det sådan"-fordommen rører pressen nødigt ved.

Men det er helt almindelige borgere, der betaler overpriserne og må leve med den begrænsede adgang til kulturværker fra tredjelande. Det er også dem, der må leve med de negative virkninger af den beskedne økonomiske vækst. De har ret til at få at vide eller finde ud af, hvordan tingene hænger sammen. Måske én af dem kender en journalist eller en politiker og kan prikke lidt til ham? Jeg gentager lige, at alle er velkommen til at sende kopier af pdf-udgaven af bogen videre.

Og så er der Laserdiskens kunder, der sporadisk har læst om konflikterne med FDV, og som med bogen endelig får indsigt i, hvad de egentlig gik ud på.

Kære Bertel Haarder

Jeg vil starte med at kvittere for, at du tog dig tid til at læse *Sandheden som våben* og ringe til mig efterfølgende (side 470), men samtidig er jeg nødt til at udtrykke min skuffelse over, at du alligevel stemte for Kulturministeriets frihandelsforbud ikke bare i 1995, men også i 2002. Er du modstander af frihandel?

Den uventede debat efter IFPI's angreb på Street Dance Records (kapitel 34) skabte ganske vist så megen panik hos J. Nørup-Nielsen, at forbuddet ikke ramte så hårdt, som Johan Schlüter havde håbet, men det var alligevel nok til at lukke lavprisbutikken One Stop. Kim Behnke forsøgte at tage sagen op i Folketinget, men ingen bakkede ham op. Er du også modstander af lave forbrugerpriser?

Johan Schlüters klage til Kommissionen over J. Nørup-Nielsens nødløsning fik Kulturministeriet til at forsøge sig med frihandelsforbuddet igen, men uden det tvivlsomme optagelseskriterium, som J. Nørup-Nielsen havde fundet på i 1994. Dette andet forsøg på at afskaffe frihandel blev præsenteret som et krav fra EU via infosoc-direktivet. Det passede heller ikke, men blev accepteret af dig og dit parti. Den groteske hændelse, der fik mig til tasterne igen, var dine ord på TV2 samme dag, hvor Brian Mikkelsen påstod, at frihandelsforbuddet var et krav fra EU via infosoc-direktivet. Trods EU's frihandelsforbud gik du på tv og sagde: "Jeg synes, det må være svært i dag at være modstander af foretagendet." (side 537)

Det er årsagen til, at jeg har nævnt dig som et af Fællesskabets virkelige trusler sammen med Lars Løkke Rasmussen, Mette Frederiksen og Brian Mikkelsen. Så længe I har skyklapper på og lader folk som Johan Schlüter og Peter Schønning slippe godt fra at påføre den danske befolkning enorme ulemper blot ved at påstå, at EU kræver det, kommer EU aldrig til at fungere efter hensigten.

Jeg sendte dig et åbent brev med et relevant spørgsmål, som du aldrig svarede på (side 553): "Vil du forklare mig og mine filmelskende kunder, hvorfor vi skal være glade for EU?"

Hvorfor skal jeg og andre filmsamlere være glade for, at jeg vil blive straffet med bøde, hvis jeg sælger de fantastiske specialudgaver af diverse film, der er vist på side 980? Eller at jeg må ty til civil ulydighed for at kunne sælge de film, der er vist på side 981? Jeg overtræder loven hver dag, dog uden at risikere at blive retsforfulgt, fordi jeg ikke generer nogen, men mit salg er ulovligt. Nøjagtigt som en stor del af det daglige salg i genbrugsbutikkerne landet over er det.

Du må forstå, at mit brev var et forsøg på at få dig til at indse, at vi er mange, som kærer os om frihandel. Når EU forbyder frihandel, tvivler vi på, at EU er så fantastisk, som du giver udtryk for. EU har brug for, at politikere som dig rejser sig op og siger: "Hør her, det er for tosset. Det må kunne gøres bedre."

Men du og dine venner har jo intet gjort. Jeg er mindst lige så ked af det over Brexit, men jeg må give "leave"-vælgeren ret (side 665). Problemet er, at så længe EU-tilhængerne taler uden om problemerne i stedet for at løse dem, er der ingen anden vej til frihandel end at forlade Fællesskabet.

Kære Margrete Auken

Jeg kan roligt sige, at mødet med dig i Kulturudvalget var min mest traumatiske oplevelse i Folketinget (side 476). Ofte har jeg tænkt på, hvad du var så utilfreds med, og hvad jeg kunne have gjort anderledes.

Det kan selvfølgelig ikke lastes dig, at jeg forinden havde fået et godt indtryk af dig og troede på dine udmeldinger om at støtte kunstnerne, men da der skulle stemmes, trodsede du alligevel filminstruktørernes bøn om kunstnerisk frihed og stemte for frihandelsforbuddet sammen med resten af SF.

Politisk uenighed er helt i orden. En af mine venner sagde til mig, at hvis han ejede rettighederne til et produkt, ville han også ønske sig maksimal kontrol over produktet og måske også stemme på et parti, der går ind for maksimal kontrol til producenterne. SF signalerer bare ikke, at SF er et sådant parti.

Jeg tror - og det er kun en teori, for jeg kan ikke bevise det - at du og SF i 1989 stemte for FDV's monopol på udlejning, fordi I troede på Johan Schlüters løgne, og at du og SF i 1995 stemte for frihandelsforbuddet, fordi I troede på J. Nørup-Nielsens løgne. Eller gik SF virkelig ind for, at FDV's udgivelser skulle være de eneste, der måtte udlejes i Danmark? Det blev jo virkningen af § 23, stk. 3.

Det, der undrer mig, er, at politikerne er ligeglade med, om de stemmer for et lovforslag på et sandt grundlag. Jeg ville føle mig til grin, hvis jeg havde gjort mig den ulejlighed at engagere mig i politik og være så heldig og privilegeret at blive valgt til Folketinget blot for at se lobbyister lyve sig til deres ønskers opfyldelse. Jeg forstår ikke din vrede over, at jeg forsøgte at advare Kulturudvalget. Jeg vil derfor benytte lejligheden til at stille dig et spørgsmål, jeg har brændt for at stille dig i 26 år: Hvad ville du have gjort i min situation med den viden, jeg havde?

Ifølge professor Mogens Koktvedgaard var der i EU en massiv holdning til, at der ikke skulle være frihandel mere (side 565). Sveriges kamp for at bevare frihandel er helt misforstået, sagde han, selvom Sverige blev bakket op af Danmark, Polen og Østrig, som markerede, at de ikke ønskede EU's forbud mod frihandel.

Parlamentets advokat sagde til EU-Domstolen, at spørgsmålet om frihandel, dvs. afskaffelsen af international konsumtion til fordel for regional konsumtion, var det mest omdiskuterede emne under forhandlingerne om infosoc-direktivet (side 617). Mit problem med den udtalelse er, at jeg ikke har kunnet finde evidens for, at en sådan debat har fundet sted. Der var ikke engang anledning til en sådan debat, for emnet vedrørte ikke specielt infosoc-direktivet. Det var derfor, at Kommissionen afviste at drøfte frihandelsforbuddet i den forbindelse (side 530).

Trods de seks medlemsstaters anmodning i 2000 er emnet aldrig taget op, ej heller efter de mange nye medlemsstaters indtræden i EU, så man må formode, at der stadig er massiv modstand mod frihandel. Kan du kaste lys over mysteriet? Hvorfor er et flertal i Parlamentet så meget imod frihandel, at Kommissionen ikke engang finder det værd at tage emnet op? Hvad har dine kolleger i Parlamentet imod EU-borgernes frie adgang til kulturelle værker fra tredjelændene?

den skjulte korrupsion.dk/video77

Ann Lind Andersen, 22. oktober 2020

den skjulte korrupsion.dk/video78

Tine Johansen, 19. april 2021

Pressen

Min presserådgiver har advaret mig mod at kritisere pressen. “Du har ikke brug for flere fjender,” var hans velmente råd.

Jeg tillader mig at parkere rådet, for det handler om at få sandheden frem, og jeg konstaterer, at pressen har fejlet lige så eklatant som politikere og dommere, selv når man måler med dens egen målestok. Redaktører og journalister ved jo godt, hvad deres opgave burde gå ud på. Derfor var Ann Lind Andersen begejstret for den dokumentariske *Mr. Jones* (Den sorte jord, 2019) om journalisten Gareth Jones’ afsløring af Stalins folkemord på Ukraines bønder. Ifølge Gareth Jones var der kun én sandhed, og han ville gøre alt for, at den blev fortalt.

Det fik disse ord med på vejen af Ann Lind Andersen i *Go’ Morgen Danmark*: “Det kan man altid sidde og klappe lidt i hænderne af, når man selv er journalist.”

Gareth Jones: - I don’t have an agenda. Unless you call truth an agenda.

Ada Brooks, en fortrolig kollega: - Yeah, but whose truth?

Gareth Jones: - The truth. There is only one kind.

Ada Brooks: - So naive!

Gareth Jones: - Journalism is the noblest profession. You follow the fact wherever it leads. You don’t take sides.

Indslaget i TV2 News om offentlighedsloven, også kaldet mørklægningsloven, er ret illustrativt, idet nyhedsvært Christian Høgh Andersen vil have Tine Johansen, formand for Dansk Journalistforbund, til at forklare, hvorfor loven er et problem for deres branche, og hun føler sig kaldet til at korrigere ham.

- Jeg er faktisk uenig med dig i, at det er et brancheproblem. Jeg synes, det er et *demokratisk* problem. Medier og journalister stiller spørgsmål på vegne af befolkningen og undersøger og kontrollerer magten og graver ud, hvad der ligger til grund for politiske beslutninger.

Men det har pressen netop ikke gjort i forbindelse med FDV’s markedskontrol. Alle har principielt reageret på henvendelser fra mig ved at være upartiske. De har også spurgt Johan Schlüter, men ingen har selvstændigt kontrolleret og gravet ud, hvad der lå til grund for de politiske beslutninger, der styrkede FDV og IFPI.

Fem udfordringer til Dansk Journalistforbund

Hvorfor hyldes Gareth Jones 85 år efter hans død? Fordi han repræsenterer noget sjældent, nemlig en journalist, som søger den objektive sandhed. I 33 år har jeg søgt sådanne journalister, men de to, jeg fandt, Lars Borberg og Kurt Rasmussen, blev bremset af deres redaktører. Jeg ved ikke, hvad der lå bag Jyllands-Postens beslutning om at lægge låg på historien om Johan Schlüters manipulationer, men Søren Wormslev og Ida Thorsen svarede ærligt, at det var for stor en opgave for en organisation som Nordjyske Medier (side 966).

Jeg vil udfordre Tine Johansen og Dansk Journalistforbund til at finde bare én journalist, som vil undersøge og kontrollere følgende fem udtalelser eller emner, hvor løgne har bidraget til at gøre Danmark til det dyreste land i EU.

1. Var regeringens indlæg til EU-Domstolen i Warner-sagen sandt?

Er det sandt, at Erik Viuff Christiansen i 1984 anfægtede en lovgivning, der bygger på kulturpolitiske synspunkter, hvorefter visse værker, som f.eks. film, ikke bør kunne udlejes uden rettighedshaverens samtykke i betragtning af den betydning, denne form for udnyttelse har for hans vederlag (side 99 og 112)?

2. Var det EU-Domstolen, der greb ind og standsede Eriks udlejning?

Er det sandt, at EU-Domstolen greb ind og fastslog, at det er ulovligt at udleje videofilm uden tilladelse fra producent eller enedistributionsindehaver, sådan som videobranchens fagblad *Videotrailer*en proklamerede (side 127)?

3. Anerkendte EU-Domstolen, at den danske ophavsretslov har forrang?

Er det sandt, at det fremgår af dommen i Warner-sagen, at EU-Domstolen gav FDV medhold i, at den danske ophavsretslov går forud for EU-retten, selvom håndhævelsen på negativ måde indvirker på samhandelen mellem medlemsstaterne inden for EU, sådan som Johan Schlüter udlagde dommen (side 133)?

4. Var det forbudt at sælge udgivne videokassetter og LaserDiscs i 1988?

Efter min kronik i 1988 om ophavsretslovens § 25 foreslog Kulturministeriet § 23, stk. 3 (side 135). Det var en særbestemmelse om udlejning lignende den, Kulturministeriet allerede havde beskrevet for EU-Domstolen. Johan Schlüter og Kulturministeriet begrundede forslaget med, at det skulle lovliggøre salg af udgivne film, men var det forbudt at videresælge udgivne filmværker i 1988?

5. Er den danske fortolkning af regional konsumtion korrekt?

Er der i EU's love, lovforarbejder og domstolsafgørelser belæg for den danske fortolkning om, at import fra tredjelande til EU's medlemmer skal godkendes af en national generalimportør, og at lige netop FDV skal anerkendes som den danske generalimportør i videobranchen? Og et lille tillægsspørgsmål: Sikrer denne fortolkning det indre markeds funktion?

Pressen og faktureringsbutikkerne

Jeg må indrømme, at der ikke er den store tiltro til pressen i min omgangskreds. Ingen regner med, at nogen vil interessere sig for fogedforbuddet mod min import eller beslaglæggelsen af mine film. Jeg er derimod blevet advaret om, at jeg vil få pressen på nakken, fordi jeg gengiver avisartikler og billeder i bogen. Engang var journalister samfundets vagthunde, og de ejede rettighederne til deres artikler. Jeg kunne bruge Ole Andersens anmeldelse af *First Blood 2* (side 77) i Laserdiskens markedsføring, fordi Ole Andersen gav mig lov til det.

Sådan er det ikke mere. Lobbyisterne har fået ændret loven, så arbejdsgiveren automatisk får rettighederne til ophavsretsbeskyttede værker, der er blevet til i et ansættelsesforhold. I dag er det mediehusene, der bestemmer, og deres opgave er ikke at undersøge og kontrollere magten. De er kommercielle virksomheder med det mål at optimere den økonomiske værdi af deres produkt, og deres produkt er det beskyttede indhold, som artiklerne og billederne repræsenterer.

Opgaven med at omsætte deres produkt til penge er i mange tilfælde overladt til såkaldte faktureringsbutikker, som systematisk overvåger, om en artikel eller et billede bruges uden tilladelse, hvorefter de sender en regning.

Jeg har før skrevet bøger om FDV's gerninger uden at gengive dokumentationen, så jeg kender proceduren. Jeg vil blive stævnet, en Johan Schlüter-type vil påstå, at jeg er fuld af løgn, og dommerne vil erklære sig enige. Om nødvendigt vil de lyve direkte for at nå frem til det på forhånd ønskede resultat (kapitel 25).

Dommerne har sikkert ikke ændret sig, og jeg vil undgå, at læserne stilles i det dilemma, at de skal vurdere min troværdighed. Jeg vil hellere, at de forholder sig til dokumentationen, også selvom der måtte være tale om beskyttet indhold.

Nu er der ikke ophavsret på faktiske omstændigheder og dermed heller ikke på nyheder. Det, der er beskyttet, er det kunstneriske og kreative indhold, som den pågældende journalist tilføjer artiklen, men hvem som helst må fortælle om den samme nyhed. Mit mål er at få de faktiske omstændigheder frem så troværdigt og præcist som muligt, og derfor gengiver jeg relevante offentliggjorte artikler. Hvis jeg f.eks. nøjes med at skrive, at der var debat om IFPI's trusler mod Street Dance Records, kan det uden videre bestrides, at der har været en sådan debat, eller det kan uden videre påstås, at mit referat er forkert.

Ophavsretsloven har taget hensyn til den situation, så jeg henholder mig til, at værkerne er gengivet "i kritiske eller videnskabelige fremstillinger i tilslutning til teksten" og "i overensstemmelse med god skik og i det omfang, som betinges af formålet." Så er det tilladt efter den nuværende ophavsretslovs § 23.

Det bekymrer ikke nødvendigvis faktureringsbutikkerne. Går den, så går den. Lad mig derfor slå fast, at jeg ikke besvarer henvendelser fra faktureringsbutikker. Hvis et mediehus vil prøve at slå økonomisk plad på mit forsøg på at skabe debat om frihandel og retssikkerhed, tager jeg hellere et nyt opgør i retten. Ingen kan med rette påstå, at de har solgt færre aviser på grund af *Den skjulte korruption*.

De andre vagthunde

Hvor man end vender sig i det danske samfund, synes der at være en organisation, som har til opgave at overvåge og undersøge dette og hint ud fra en betragtning om, at konkurrence er godt, og korrupsion er dårligt, men hvor er de henne?

Erik Viuff Christiansen var så uheldig at søge om hjælp hos Monopolrådet, da Mogens Koktvedgaard var formand, for under hans ledelse var der nærmest tale om, at han rådgav monopolerne. Monopolrådet var ligeglad med undertrykkelsen af videbranchen. Det efterfulgtes af Konkurrencestyrelsen, hvis undersøgelser viste, at der var en sørgelig mangel på konkurrence i Danmark, men den var meget fodsælende, når det gjaldt om at gøre noget ved det (side 524).

Nu har vi et ubrugeligt Konkurrenceråd (side 436), der fungerer som paraply for en lige så passiv og uengageret Konkurrence- og Forbrugerstyrelse (side 435).

Så er der de organisationer, der påstår, at de bekæmper korrupsion og værner om menneskerettighederne. I kapitel 82 har jeg separat gennemgået Den Europæiske Menneskeretsdomstol, som jeg i hvert fald ikke har haft nogen glæde af.

Transparency International er som navnet antyder en international ikke-statslig organisation med en dansk afdeling, der repræsenteres af en formand. For tiden er det Jesper Olsen, der fortalte om hyggekorruption i *Aftenshowet* i forbindelse med politikernes gratis fodboldbilletter. Foreningen er mest kendt for sit *Corruption Perceptions Index*, som desværre næsten altid misforstås og dermed fastholder en illusion om, at Danmark er et af de mindst korrupte lande i verden.

Foreningen for Elite- og Magtstudier har Christoph Ellersgaard som formand, og han har fået et plus i min bog for at prøve at sætte overtroen om Danmark som et korrupsionsfrit land i perspektiv (side 1069). Foreningen består af frivillige og uafhængige forskere. Den har ikke nogen formel magt, men medlemmerne hylder forestillingen om, at viden er magt, og de er om noget formidlere af viden.

Institut for Menneskerettigheder er en selvejende statsinstitution med mandat til at fremme og beskytte menneskerettigheder og ligebehandling i Danmark og i udlandet. Direktøren er ansigtet udadtil. Det var i mange år Jonas Christoffersen, som sagde op for nylig og blev afløst af Louise Holck.

Europabevægelsen er for mig lidt af et mysterium. Jeg er også tilhænger af det europæiske projekt, så jeg forstår dens mission, men jeg savner en kritisk sans, når "the Bureaucrats of Brussels" går for langt. Hvad mener formanden, Stine Bosse, om EU's forbud mod frihandel? Kan det tænkes, at også hun tror, at EU er garant for frihandel? En blåøjet forelskelse i EU er ikke konstruktiv, og jeg tror, det vil gavne mere, hvis Europabevægelsen adresserer problemerne.

denskjultekorrupsion.dk/video79

Aftenshowet, 29. juni 2021

The Girl in the Café

I håbet om at inspirere bare én politiker har jeg givet en DVD af *Pigen i caféen* til medlemmerne af Folketinget og til de danske medlemmer af Parlamentet. Filmen kan stadig købes i Laserdisken, eller den kan ses på YouTube, dog uden danske undertekster.

Richard Curtis, der især er kendt for romantiske komedier som *Notting Hill* (1999) og *Love Actually* (2003), står bag manuskriptet, og selvom filmen emmer af hans umiskendelige charme og også sagtens kan placeres i samme kategori, vil jeg snarere kalde den en politisk komedie. Eller måske en politisk tragedie?

Filmen følger den britiske topembedsmand Lawrence, hvis hele liv er politik. Han er i fuld gang med forberedelserne til et forestående G8 topmøde i Reykjavik (det var før, Rusland blev smidt ud af det gode selskab). Emnet er de otte Millennium Goals, ikke mindst målet om at udrydde ekstrem fattigdom og hungersnød.

Lawrence køber sig en kop te under en hurtig pause, men caféen er profuld. Den eneste ledige plads er ved bordet, hvor der allerede sidder en enlig pige, og den midaldrende, akavede Lawrence beder om lov til at sætte sig der. De falder i snak, og Lawrence nyder den uventede oplevelse så meget, at han tager mod til sig og inviterer pigen, Gina, på frokost. I et impulsivt øjeblik inviterer han hende endvidere med sig til Reykjavik som sin plus én, og da Gina ikke har andet for, indvilliger hun i at tage med.

Lawrence nyder at drøfte sit arbejde med Gina, og via deres samtaler får vi et indblik i de politiske besværligheder med at skabe enighed mellem ret forskellige interesser og frustrationerne ved aldrig rigtigt at løse problemerne. Gina stiller de spørgsmål, almindelige mennesker med almindelig sund fornuft ville stille, hvis de fik chancen, men det bekommer ikke verdens topledere vel, at en anonym plus én blander sig med spørgsmål. Der opstår tvivl om, hvem hun egentlig er. Er hun plantet af aktivister for at sabotere topmødet? Selv Lawrence rammes af tvivl, og han konfronterer Gina med mistanken, hvilket uundgåeligt sætter en stopper for deres spirende romantiske forhold.

denskjultekorruption.dk/video80

The Girl in the Café, 2005

Filmens højdepunkt er Ginas bevægende tale under gallamiddagen, hvor hun ikke kan nære sig for at give sit besyv med, da premierministeren indleder aftenen med en omgang selvros, selvom det heller ikke denne gang var muligt at nå i mål.

Gina: - That's not true. That's not true.

Premierministeren: - Ah, I'm sorry, madam, but heckling isn't really a tradition at these gatherings, hehehe.

Gina: - What are the traditions, then? Well crafted compromise and just sort of ignoring the poor?

Premierministeren: - Perhaps we can talk about this later?

Gina: - I doubt it. I imagine I'll be thrown out later, so it's probably got to be now. I don't know how much the rest of you ladies know about what's going on, but my friend here tells me that while we are eating, a hundred million children are nearly starving. There's just millions of kids who'd kill for the amount of food that fat old me left on the side of my plate - children who are then so weak they'll die if a mosquito bites them. And so, they do die. One every three seconds.

Hun knipser med fingrene: - There they go!

Efter en kort pause knipser hun med fingrene igen: - And another one!

- Anyone who has kids knows that every mother and father in Africa must love their children as much as they do. And to watch your kids die - to watch them die - and then to die yourself in trying to protect them! That's not right.

- And tomorrow, eight of the men sitting 'round this table actually have the ability to sort this out by making a few great decisions. And if they don't, someday someone else will, and they'll look back on us lot and say, "People were actually dying in their millions, unnecessarily, in front of you, on your tv screens. What were you thinking? You knew what to do to stop it happening and you didn't do those things. Shame on you."

- So that's what you have to do tomorrow: Be great, instead of being ashamed. It can't be impossible. It must be possible...

Her bliver hun afbrudt af en sikkerhedsvagt, og hun må forlade selskabet.

Senere drøfter de britiske embedsmænd sluterklæringen, og en af dem kalder den "en god aftale", men Lawrence er ikke enig. Kollegerne minder ham om, at selvom de ikke vil forhindre ham i at sige sin mening, må han efter episoden med Gina se i øjnene, at de nok vil tage hans mening med et gran salt.

Lawrence: - I know. But I feel I have to speak anyway. I intend to resign my position after today because I feel I've behaved foolishly and from now on would be treated quite rightly like a cuckold and a fool. So let me just say that I think the woman in question was, in broad terms, correct. I think we get into the habit of always compromising - and therefore we are always compromised. We work and work all our lives and we don't get what we're working for. And I think that if we were the men we all dreamed we'd be, when we were all young, we'd be doing deals on all the other things and going home to explain our little failures to our own countrymen, but we wouldn't compromise the actual lives of people we will never meet just because we'd never have to explain to them face-to-face why we didn't think it was worth fighting to stop them dying.

Tragedien er fuldbyrdet. Lawrence forlader sit livsværk i vanære, og samtidig har han sat chancen for kærlighed over styr. Men det er ikke virkelighed. Det er film. I filmens verden er mirakler mulige, og Gina har bevæget den britiske delegation, og det fører til en uventet udmelding fra den britiske premierminister.

- We should do the huge deed. We cannot allow this casual holocaust to take place on our watch for one more year. So, extreme poverty will return to the top of the agenda today. We will make definitive progress on aid, on debt relief, on trade justice, and anyone who thinks that's negotiable is, as my dad used to say, "bloody well mistaken".

Og finansministeren fortsætter: - Ladies and gentlemen, we're handing around new proposals. And remember, even if the Prime Minister and I are alone on this, we are not alone. Behind us stand the 30.000 children who will die of extreme poverty each day and we are proud to be their representatives. I didn't give my life to politics in order to say that I was part of a generation that succeeded in cutting the tariff on the import of processed coffee to 27,3 %. I want to be a member of that great generation that for the first time had it in its power to wipe out poverty, and did so. Are we alone in this? Or will someone else stand beside us?

Vi får ikke svar på spørgsmålene, men der er lagt op til noget stort.

Filmens centrale spørgsmål om manglende politisk mod vedrører alle de store emner: klimaforandringer, forurening, krig, fordelingen af Jordens ressourcer osv. Mit bidrag vedrører frihandel og retssikkerhed. Ligesom Gina har jeg intet at tabe, så jeg udfordrer Folketinget til at forholde sig til de to ligeledes relevante emner.

